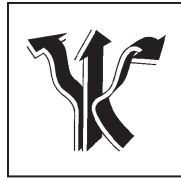


Міжрегіональна Академія управління персоналом
Українсько-Азербайджанський інститут соціальних наук
і самоврядування Г. А. Алієва
Міжнародна Кадрова Академія
ГО “Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління”
Всеукраїнська Академія наук публічного управління



МАУП



ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 4

Матеріали

*Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Українське суспільство: контури інновацій”
м. Київ, МАУП, 30 березня 2017 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2017

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 2 від 22.02.17)*

Редакційна колегія:

*М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
М. Ф. Головатий (заступник голови), д-р політ. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук, проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
В. І. Литвиненко, д-р юрид. наук, доц.;
Є. О. Романенко, д-р наук з держ. упр., проф.;
В. В. Рябцев, канд. техн. наук, доц.;
В. І. Цибух, канд. філос. наук, доц.*

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 4: Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. “Українське суспільство:
контури інновацій”, 30 березня 2017 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова)
[та ін.]. — 2017. — 348 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних
конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модерніза-
ції України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто
цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модер-
нізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Романенко Євген Олександрович, Чаплай Ірина Віталіївна Філософія життя та її широке звернення до проблем існування людини	57
Романова Лідія Василівна Напрями розвитку маркетингового менеджменту на машинобудівних підприємствах	60
Рубанець Олександра Михайлівна Інформаційне суспільство в Україні: інновації та тенденції розвитку	63
Сафонова Віра Євгенівна Інноваційна праця в господарській діяльності підприємств	65
Белова Олена Іларіонівна, Кайдашев Роман Петрович Місцеві вибори: аналіз практики розгляду спорів адміністративними судами	68
Єрескова Тетяна Володимирівна, Мазурик Олег Володимирович Концептуалізація безробіття як соціального явища в умовах соціальних невизначеностей	72
Головач Наталія Василівна, Дороховський Олександр Миколайович Напрями удосконалення кадрової політики медичних закладів	75
Авсієвич Алла Валеріївна Арбітражна угода як основа компетенції міжнародного комерційного арбітражу	78
Баранівський Віталій Васильович, Горбов Владислав Володимирович, Білоног Юлія Сергіївна Соціальна відповідальність освіти: соціологічний аналіз стану та перспективи забезпечення	81
Бельська Тетяна Валентинівна Ціннісна свідомість як провідна форма світогляду громадян	84
Бисенбаєв Файзулла Куанбаєвич Ідея громадянського общества в контексте інноваційної проблематики	87
Бігдаш Володимир Дмитрович Чинники формування стратегії інновації у страхуванні	91
Біленко Лілія Миколаївна Соціальне сирітство як сучасна проблема суспільства	93
Бондар Юрій Володимирович Інформаційна безпека в контексті інноваційних трансформацій: доктринальне бачення	96
Бондаренко Наталія Олександрівна Дефініції визначення соціального проектування	101
Бортник Валентин Анатолійович, Зозуля Марта Віталіївна Адміністративно-правові проблеми управління в економічній сфері	104
Братусь Ганна Анатоліївна Методичний підхід до оцінки ефективності кредитної політики комерційного банку	107

ФІЛОСОФІЯ ЖИТТЯ ТА ЇЇ ШИРОКЕ ЗВЕРНЕННЯ ДО ПРОБЛЕМ ІСНУВАННЯ ЛЮДИНИ

В історико-філософській літературі останніх десятиліть вираз “філософія життя” вживається в декількох значеннях, які розрізняються, головним чином, не змістом, а об’ємом. По-перше, його відносять майже до всієї ірраціоналістичної філософії з початку XIX століття до другої половини XX ст. По-друге, так називають філософську традицію, що йде від А. Шопенгауера, Р. Вагнера, Ф. Ніцше, і, що набула найбільшого поширення в кінці XIX — на початку XX сторіччя. Вираз “філософія життя” означає філософію, яка прагне зрозуміти філософію як життя, або як рефлексію на життя. По-третє, вираз “філософія життя” використовується для найменування філософських переконань Ф. Ніцше, В. Дільтея, А. Бергсона, Г. Зіммеля, О. Шпенглера та їх найближчих послідовників. Хронологічно йдеться про останню третину XIX і першу третину XX століття. Історично “філософією життя” може бути визначений філософський напрям, що склався в останній третині XIX ст. Сучасні енциклопедичні видання підтримують третє значення поняття “філософії життя” і визначають його як “напрямок в західно-європейській філософській думці, що склався в останній третині XIX ст., в Німеччині, і здобув популярність, головним чином, у першій третині XX ст.” [1, с. 56].

На нашу думку, “філософія життя” — це ірраціоналістичний напрям, що позначає філософію, в центрі якої перебувають “практичні”, соціально-етичні і ціннісні проблеми. Він виник як реакція на кризу класичного західного раціоналізму. Найбільшого поширення філософія життя набула в першій чверті XX ст. У подальшому, цей напрямок втрачає свою самостійність і його принципи використовуються екзистенціалізмом, персоналізмом, феноменологією і, особливо, філософською антропологією. Філософія життя, як поняття, було вперше введене німецьким ідеологом, мислителем Фрідріхом Ніцше. Ніцше вважають засновником цього напрямку у філософії XX століття. Сам філософський напрямок почав формуватися у Німеччині, а потім у Франції, у другій половині XIX століття. Продовжувачами цього напрямку стали видатні філософи Шопенгауер, Дільтей, Бергсон, Шпенглер, Зіммель.

Поштовх для розвитку цієї течії дав Артур Шопенгауер, виклавши свої ідеї у філософській праці під назвою “Світ як воля і уява”. В його праці можна прослідкувати спроби виходу за межі класичного раціоналізму, історико — культурного оптимізму, панлогізму. Його ідеї про волю як основу світу, уяву про життєву силу людського буття зробили значний вплив на формування філософського напрямку — філософії життя [1, с. 145–146].

Відправною точкою мислення цього напрямку не були питання про бога, духа, а, перш за все, були питання, що торкалися іншого — діючої людини. Було здійсне-

но спробу пояснення виникнення світу з людини, її екзистенційних особливостей, ціннісної орієнтації. Це породило коло проблем, що мали важливе значення для самої філософії життя. По-перше, це були антропологічні, культурологічні напрямки. Представниками цих напрямків використовувалися дві категорії:

1) життя;

2) воля.

Обидві категорії, як не дивно, почали замінювати інший напрямок — буття.

Даний напрямок інтерпретує поняття “життя” дещо неоднозначно. Життя, перш за все, розглядається як цілісний процес, первинна дійсність. У філософському напрямку категорія “життя” до кінця не є визначеною. Допускаються навіть інтерпретації життя як волі до влади, що можна спостерігати у творі Фрідріха Ніцше “Жага до влади”, або ж життєвого пориву, який відповідно прослідковується у філософії Анрі Бергсона.

Ми, також, спостерігаємо як при трактуванні категорії “життя” здійснюється спроба поєднання рефлексії філософії із конструйованими ідеями природознавства. Крім того, філософія життя взяла напрямок на критичне осмислення попередньої філософії, виходячи з примату життя, яке перебуває над істиною. В тім стверджувалось, що нібито ніякої ціннісної істини і немає, бо істина слугує лише засобом, ступенем процесу актуальних цінностей, які, власне, створює людська воля. Так, наприклад, інтелект виступає в ролі знаряддя людської волі, а пізнання — як прояв волі, її прагнення до влади.

Кінцева мета людини — це навіть не істина, благо чи якась краса, а, в першу чергу, — життя.

Тому, єдиною метою волі є життя людини. Прогресивна ідея разом з ідеєю досконалої форми життя відступають, а натомість замінюються людською волею до влади. Вона може розумітися як методологічний принцип процесів витлумачення і виникнення людського життя. Будучи творчим процесом, життя може зруйнувати усе стає [2, с. 38–45].

Специфіка самого життя, яке стає безкінечним, може виключати з себе можливість рівного пізнання. В результаті з’являється антинауковість серед представників філософії життя. Ними відсувається наукове знання і логічні роздуми, до числа яких входять категорії, поняття, в тому числі, і розумова діяльність, натомість суть життя, на думку мислителів філософії життя, можна досягти іншим шляхом — через інтуїцію, символізацію, ірраціональне прозріння.

Зрозуміти життя — це не означає пояснювати його, але зрозуміти, відчувати, причини його виникнення і зміну. Розум та мова можуть приховувати правдиве звучання самого життя. Культура, здебільшого, пов’язана з розумовим оформленням життя як певної стихії, фіксації слова, стає предметом критичної рефлексії філософії. Таким чином, орієнтація зумовила постановку питань філософії життя, змістивши їх у центр своїх власних інтересів. Згодом, у творах німецького філософа Ніцше з’являтимуться такі питання як культурне буття мови, міфу, символу [3, с. 102–104].

Ніцше розглядає світ як дещо абсолютне та безкінечне, визначаючи та називаючи його “безсубстанційним Ніщо”, хаосом з відсутністю порядку, єдності, логіки, доцільності. Він стверджує, що світове життя є позбавленим смислу, не має мети, проте суперечливе. Виникнення життя можна порівняти з боротьбою людських воľ, що хочуть претендувати на місце панування. Воля до влади має здатність визначати розвиток світу. Генеза людської волі, по відношенню до влади, не може бути поясненою, її не можна пізнати. Ця воля виступає як сукупність воľових центрів, як деяких

динамічних утворень, характер взаємодій яких визначається, у першу чергу, повнотою життя. Вольовий центр поширює силу та енергію на увесь навколишній простір.

В результаті, перемогу отримує сильніший, який підпорядковує собі розвинуті центри, ґрунтуючись на принципі спорідненості, утворюючи, у такий спосіб, систему сил. До таких систем необхідно відносити: людину, людство та Всесвіт.

Джерела

1. Современная буржуазная философия. — М.: МГУ, 1972. — 651 с.
2. Шпенглер, О. Закат Европы. Очерки морфологии мировой истории. 1. Гештальт и действительность / Освальд Шпенглер; пер. с нем., вступ. ст. и примеч. К. А. Свасьяна. — М.: Мысль, 1993. — 668 с.
3. Ницше, Ф. Воля к власти: опыт переоценки всех ценностей / Фридрих Ницше. — М.: REFL-book, 1994. — 324 с.